

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

L'any de la pregària

Per què el papa Francesc ha volgut dedicar un any a la pregària? És tan important la pregària? De fet, però, això és com si ens preguntéssim si és important respirar, respirar bé. Lògicament, tots diríem que sí que ho és, que si no respirem, t'ofegues, i fins i tot et pots morir.

De la mateixa manera, l'oració, en qualsevol de les moltes maneres de realitzar-se és indispensable per al cristià. Per això, recordant que encara som en l'any de la pregària i que ens disposem a viure el Jubileu de l'any 2025, començant a més un nou curs, ens aniria bé a tots fer una revisió de la nostra pregària, i a la vegada valorar quina importància donem en la pràctica a aquesta dimensió de la nostra vida cristiana.

Si ser cristià és viure l'amistat amb Déu, pregar és la comunicació del cor necessària en tota amistat autèntica; i encara més en aquesta amistat que Déu ens ofereix. Jesús pregava quan era a la terra perquè l'amor al seu Pare el duia contínuament a aquesta comunicació d'amor.

Això vol dir que la vida cristiana, la vida de batejats, és una vida de relació amb Déu com a fills, una vida d'amistat amb aquell que sabem que ens estima, una relació, una comunicació d'amor. Tota veritable amistat requereix dedicar-li temps, i no ens podem excusar dient que no tenim temps, tothom té temps per aquell a qui estima. La vida d'amistat amb Déu demana temps per a la comunicació, per a compartir, per a viure una confiança mútua.

L'any de la pregària no ens proposa, de fet, cap novetat; més aviat ens recorda un aspecte de la nostra vida de fills, i un oferiment que Déu fa als homes creats per ell. Perquè la pregària no és iniciativa nostra, no és ocurrència nostra. Des del principi, ja en la creació del món, en la creació d'Adam i Eva, veiem com Déu parla amb els homes i ells parlen amb Déu perquè fins i tot des d'una situació de pecat Déu vol i espera la nostra pregària. Al llarg de tota la història de la salvació sempre ha mantingut aquest oferiment de comunicació, d'intimitat amb els homes malgrat la seva infidelitat.

I aquesta relació d'amistat entre Déu i els homes ha arribat en Jesucrist a un punt culminant al venir al món i, quan prenent una naturalesa humana com la nostra, ens ha parlat amb veu humana: «En mol-

tes ocasions i de moltes maneres, Déu havia parlat per boca dels profetes; però en aquests dies, que són els definitius, ens ha parlat a nosaltres en la persona del Fill, per mitjà del qual ja havia creat el món i a qui ha constituït hereu de tot» (He 1, 1).

Déu ens ha parlat i ens ofereix de participar en el seu diàleg d'amor amb el Pare del cel. També Jesús pregava com veiem a l'evangeli: «Per aquells dies, Jesús se n'anà a la muntanya a pregar, i va passar tota la nit pregant Déu» (Lc 6,12). Jesús pregava i ensenya a pregar als seus deixebles, ens ensenya a nosaltres amb el seu exemple i les seves paraules: «Una vegada, Jesús pregava en un cert indret. Quan hagué

acabat, un dels deixebles li digué: Senyor, ensenya'ns a pregar, tal com Joan en va ensenyar als seus deixebles. Ell els digué: Quan pregueu, digueu: Pare, santifica en teu nom...» (Lc 11,1-4). Per això podem dir amb veritat que és Jesús mateix qui ens ofereix i convida a la pregària.

Cada un ha de trobar el seu camí d'oració, de com fer-la, de quan o a on fer-la. Però no és possible viure com a cristians sense l'oració.

Pensem-ho, revisem la nostra pregària, ensenyem els nostres germans a pregar, acompanyem-los a aquesta font d'aigua viva, aprenguem i ensenyem als nostres germans des de petits a viure com a fills amb el Pare del cel, amb Jesús, amb l'Esperit Sant, en aquesta relació d'amor que és la pregària.

ENTREVISTA

Voler viure a casa

MONTSERRAT VILASECA

La Remedios era un dona de 78 anys que vivia al Raval de Barcelona, on era molt estimada. Va ser una persona perifèrica que després d'un llarg i difícil itinerari va trobar un centre a la seva vida: la família, els amics del Raval i la Comunitat de Sant'Egidio. La psicopedagoga Montserrat Vilaseca, que coordina el servei dels ancians de Sant'Egidio, ha fet memòria de la Remedios en el llibre *Vull viure a casa* (Parcir).

Per què t'has vist en la necessitat de fer aquest llibre?

El llibre parla de la lluita de la Remedios per no deixar casa seva. Parla del desig de ser escoltada quan costa tant que s'escolti els vells; de la necessitat de tenir algú al costat que t'estimi; d'alternatives a la institucionalització; de com l'amistat posa els pobres al centre de la vida de la ciutat; de la importància dels joves en la vida dels ancians. La Remedios ha suscitat una gran commoció a qui l'ha llegit.

Què us va ensenyar la Remedios?

La Remedios era una dona humil, amb una gran capacitat d'atracció per a tothom; era molt estimada. Vam aprendre molt d'ella: la seva simpatia, la fidelitat en l'amistat..., però especialment la seva gran determinació en lluitar per allò que volia, sobretot per no deixar casa seva, ni el seu barri. La seva història em va inspirar a escriure el llibre.

Què fa Sant'Egidio per les persones grans?

Sant'Egidio fa més de 50 anys que viu al costat dels ancians. Escoltant-los hem après a conèixer quines són les seves demandes. La primera resposta que donem és l'amistat. Els donem companyia, els sostenim en els moments de debilitat, de moltes maneres: trucant-los, visitant-los, els acompanyem en els moments importants de la vida, com faria un familiar, un amic que els estima. I demanem a l'Administració que puguin continuar vivint a casa seva; per la qual cosa cal augmentar l'assistència domiciliària.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Un parenostre pels difunts

Quan jo tenia setze anys, en fa ja bastants, el senyor rector de la parròquia, un sacerdot venerable i exemplar, estimat per tothom, em convidà a anar a Lourdes amb un altre xicot, seminarista, un any més gran que jo. Per arribar a la nostra destinació travessàrem moltes poblacions. Cada vegada que passàvem per davant d'un cementiri ens convidava a resar un parenostre. Així ho fèiem. Quan n'havíem resat un parell, ens digué: «Potser us ha estranyat que us demani que resem un parenostre sempre que passem per davant d'un cementiri. Jo ho faig, també, sempre que veig un cotxe funerari pels carrers de la nostra ciutat», afegí. «Pensó que és bo resar pels difunts ja enterrats o pel del cotxe funerari; potser ningú o poques persones ho han fet. Això dona vida a la comunió dels sants». Seguïrem resant un parenostre quan des del cotxe albiràvem un cementiri.

Certament, és bo pregar pels difunts, pels qui, travessada la porta de la mort, ja han arribat a la casa del Pare, font d'amor i de misericòrdia. És bo demanar a Déu que els perdo-

ni els seus pecats, les seves infidelitats en el seguiment dels ensenyaments de Jesús. Pregar perquè vegin Déu, perquè gaudeixin de la seva llum i de la seva pau. És bo pregar pels nostres familiars i amics difunts, per totes aquelles persones amb les quals tenim una obligació especial. És bo pregar pels difunts desconeguts; com deia el senyor rector, potser poques persones o ningú han pregat per ells. Les pregàries d'intercessió són signe d'aquesta comunió entre els vius i els morts, la comunió dels sants. Són pregàries en les quals la persona que prega dona compliment a la petició de Pau: «Que no miri cadascú per ell, sinó que procuri sobretot pels altres» (Fl 2,4). Per fer realitat la comunió dels sants hem de pregar pels difunts, certament, i demanar, alhora, que ells intercedeixin per nosaltres davant Déu, Pare misericordiós, perquè caminem dretament seguint les petjades de Jesús.

Des d'aquells dies de l'anada a Lourdes, sempre més, quan em trobo en les situacions que esmentava el recordat senyor rector, reso un parenostre.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Busca a tu hermano

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Cuando el Papa, en sus viajes apostólicos, se desplaza a diferentes lugares a los que lleva la presencia del Señor, muestra la figura de nuestra madre María, madre misericordiosa que nos mira con sus ojos compasivos y auxiliaadores. A Ella se acoge y pide su intercesión.

Hace unos años, en el Santuario Madre de la Misericordia de Lituania, señalaba que María «como toda buena madre, busca reunir a la familia y nos dice al oído: "Busca a tu hermano". Así nos abre la puerta a un nuevo amanecer, a una nueva aurora» (22.09.18).

Es el gesto de la Virgen de la Mercè. Ella, que siempre fue humilde y generosa, en los orígenes de la obra de la Mercè, mostró entre nosotros cuán

valiosa es la vida, si se la vive por amor a Cristo y a los hermanos.

El Señor que conoce nuestra apatencia de los primeros puestos, nos muestra el camino más auténtico: recibir en su nombre a los pobres siendo uno más de ellos; mirar la necesidad de los demás sin creernos superiores a nadie (cfr. Mc 9,30-37).

Pidamos a la Mare de Déu de la Mercè, que al entregar nuestra vida entendamos que «progresar significa estar siempre al servicio. Promocionar: Sí, es un verbo hermoso —decía el Papa—. Entender que el verdadero poder es el servicio; la verdadera promoción, la que hace que nos parezcamos mejor a Jesús, es la de ser promovidos a la humildad y a la cruz y a la entrega» (cfr. Homilía, 21.05.13).

Lectures de la missa diària i santoral

23. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Pr 3,27-34 / Sl 14 / Lc 8,16-18]. Sant Pius de Pietrelcina (pare Pio), prev. caputxí. Santa Tecla, vg. i mr., associada a sant Pau, venerada a Selèucia i patrona de Tarragona. Sant Andreu, mr.; sant Lli o Linus, papa (tosca, 67-76) i mr.

24. □ Dimarts [Pr 21,1-6.10-13 / Sl 118 / Lc 8,19-21]. Mare de Déu de la Mercè (s. XIII), patrona de Barcelona (ciutat i arxidiòcesi, 1868, i província eclesiàstica de Barcelona; festa de precepte a Barcelona ciutat). Sant Gerard o Grau, bisbe; sant Pacífic, prev. franciscà; beat Marc Criado, prev. trinitari.

25. ■ Dimecres [Pr 30,5-9 / Sl 118 / Lc 9,1-6]. Sant Dalmau Moner (1291-1341), rel. dominicà, de Santa Coloma de Farners (Selva). Mare de Déu de la Misericòrdia (Reus); santa Aurèlia, vg. Beates Carme, Rosa i Magdalena Fradera, Missioneres del Cor de Maria, verges i màrtirs l'any 1936.

26. ■ Dijous [Coh 1,2-11 / Sl 89 / Lc 9,7-9]. Sants Cosme i Damià (anomenats *els sants metges*), germans bessons màrtirs de Síria, patrons dels metges i els farmacèutics. Sant Nil, abat; santa Justina, vg. i mr.

27. □ Divendres [Coh 3,1-11 / Sl 143 / Lc 9,18-22]. Sant Vicenç de Paül (1581-1660), prev. a París, fund. Paüls (CM, 1625) i cofund. Filles de la Caritat (FC, paüles, 1633). Sant Caius o Gai, bisbe; sants Adolf i Joan, germans mrs.

28. ■ Dissabte [Coh 11,9-12,8 / Sl 89 / Lc 9,43b-45]. Sant Venceslau, mr. (935), duc de Bohèmia; sant Llorenç Ruiz, pare de família filipí, i companys, mrs. a Nagasaki (s. XVII). Sant Simó Rojas, prevere trinitari, de Valladolid; santa Eustoqui, filla de santa Paula. Beat Francesc Castelló i Aleu, mr.

29. ■ † Diumenge vinent, diumenge XXVI de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Nm 11,25-29 / Sl 18 / Jm 5,1-6 / Mc 9,38-43.45.47-48]. Sants arcàngels Miquel (patró dels radiòlegs i els radioterapeutes), Gabriel (patró de la radiodifusió i les telecomunicacions) i Rafael (o Rafel, patró dels emigrants). Sant Fratern, bisbe; santa Gudèlia.

DIUMENGE XXV DE DURANT L'ANY

Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 2,12,17-20)

Els malvats deien: «Posem un parany al just; ens fa nosa i és contrari a tot el que fem; ens retreu que no complim la Llei i que no som fidels a l'educació rebuda. A veure si és veritat això que diu, provem com serà la seva fi. Si realment el just és fill de Déu, Déu el defensarà i el salvarà dels qui el persegueixen. Posem-lo a prova: ultratgem-lo i torturem-lo, a veure si es manté serè; comprovem si sap suportar el mal; condemnem-lo a una mort vergonyosa. Segons diu ell, Déu ja el protegirà.»

Salm responsorial (53)

R. *El Senyor fa costat als meus defensors.*

Déu poderós, feu-me justícia, / salveu-me, pel vostre nom. / Escolteu la meva súplica, / escolteu les meves paraules. R.

Mireu com s'aixequen contra mi, / amb quina violència em volen la mort. / No pensen en Déu. R.

Però és Déu qui m'ajuda, / i fa costat als meus defensors. / De tot cor oferiré sacrificis, / us lloaré, Senyor, perquè sou bo. R.

Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 3,16-4,3)

Estimats, on hi ha gelosies i rivalitats, hi ha pertorbació i maldats de tota mena. Però la saviesa que ve de dalt abans que tot és pura; és també pacífica, moderada i dòcil, compassiva i plena de bons fruits, imparcial i sincera. El fruit de la justícia neix de la llavor que els homes pacificadors han sembrat en esperit de pau.

¿D'on venen entre vosaltres les lluites i les baralles? ¿No venen dels desigs de plaer que es conjuren en el vostre cos? Desitgeu coses que no teniu, i per això mateu. Envegeu coses que no podeu aconseguir, i per això lluiteu i us baralleu. Però vosaltres no teniu perquè no demaneu. O bé demaneu i no rebeu, perquè demaneu malament, amb la intenció de malgastar-ho tot en els plaers.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 9,30-37)

En aquell temps, Jesús i els seus deixebles passaven per Galilea, però Jesús no volia que ho sabés ningú. Instruïa als seus deixebles dient-los: «El Fill de l'home serà entregat en mans dels homes, el mataran i, un cop mort, ressuscitarà al cap de tres dies». Ells no entenien què volia dir, però no gosaven fer-li preguntes. Arribaren a Cafarnaüm. Un cop a casa, els preguntà: «¿Què discutíeu pel camí?». Però ells callaven, perquè pel camí havien discutit quin d'ells seria el més important. Aleshores s'assegué, cridà els dotze i els digué: «Si algú vol ser el primer, ha de ser el darrer i el servidor de tots». Després feu venir un noi, el posà al mig, el prengué als braços i els digué: «Qui acull un d'aquests nois perquè porta el meu nom, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, no m'acull a mi, sinó el qui m'ha enviat».

Lectura de libro de la Sabiduría (Sab 2,12,17-20)

Se decían los impíos: «Acechemos al justo, que nos resulta fastidioso: se opone a nuestro modo de actuar, nos reprocha las faltas contra la ley y nos reprende contra la educación recibida. Veamos si es verdad lo que dice, comprobando cómo es su muerte. Si el justo es hijo de Dios, él lo auxiliará y lo librará de las manos de sus enemigos. Lo someteremos a ultrajes y torturas, para conocer su temple y comprobar su resistencia. Lo condenaremos a muerte ignominiosa, pues, según dice, Dios lo salvará.»

Salmo responsorial (53)

R. *El Señor sostiene mi vida.*

Oh, Dios, sálvame por tu nombre, / sal por mí con tu poder. / Oh, Dios, escucha mi súplica, / atiende a mis palabras. R.

Porque unos insolentes se alzan contra mí, / y hombres violentos me persiguen a muerte, / sin tener presente a Dios. R.

Dios es mi auxilio, / el Señor sostiene mi vida. / Te ofreceré un sacrificio voluntario, / dando gracias a tu nombre, que es bueno. R.

Lectura de la carta del apóstol Santiago (Sant 3,16-4,3)

Queridos hermanos: Donde hay envidia y rivalidad, hay turbulencia y todo tipo de malas acciones. En cambio, la sabiduría que viene de lo alto es, en primer lugar, intachable, y además es apacible, comprensiva, conciliadora, llena de misericordia y buenos frutos, imparcial y sincera. El fruto de la justicia se siembra en la paz para quienes trabajan por la paz. ¿De dónde proceden los conflictos y las luchas que se dan entre vosotros? ¿No es precisamente de estos deseos de placer que pugnan dentro de vosotros? Ambicionáis y no tenéis, asesináis y envidiáis y no podéis conseguir nada, lucháis y os hacéis la guerra, y no obtenéis porque no pedís. Pedís y no recibís, porque pedís mal, con la intención de satisfacer vuestras pasiones.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 9,30-37)

En aquel tiempo, Jesús y sus discípulos atravesaron Galilea; no quería que nadie se enterase, porque iba instruyendo a sus discípulos. Les decía: «El Hijo del hombre va a ser entregado en manos de los hombres y lo matarán; y después de muerto, a los tres días resucitará». Pero no entendían lo que decía, y les daba miedo preguntarle. Llegaron a Cafarnaüm, y una vez en casa, les preguntó: «¿De qué discutíais por el camino?». Ellos callaban, pues por el camino habían discutido quién era el más importante. Jesús se sentó, llamó a los Doce y les dijo: «Quien quiera ser el primero, que sea el último de todos y el servidor de todos». Y tomando un niño, lo puso en medio de ellos, lo abrazó y les dijo: «El que acoge a un niño como este en mi nombre, me acoge a mí; y el que me acoge a mí, no me acoge a mí, sino al que me ha enviado».

COMENTARI

El més important és estimar amb l'amor de Jesús

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral de Barcelona

Sembla que en les qüestions de la nostra societat, i amb les relacions que puguem tenir, es tracti d'establir una competició per veure qui és el més important, el més fort, el més intel·ligent, el més ric, el més savi, el més gran triomfador. Tot podria resultar una invitació a superar-nos i per gaudir bé de tots els dons i qualitats que Déu ens dona al llarg de la vida, i que tenim el deure de procurar que creixin i siguin ben profitosos per lloar el Senyor, i per servir i ajudar els altres.

Però una temptació que podem experimentar és la de comparar-nos amb els altres i omplir-nos d'orgull per creure'ns superiors, o entristir-nos perquè ens pensem que som molt limitats i tothom ens guanya. No és fàcil superar aquesta trampa, posada molt a prop nostre. Som cridats a donar, a servir, a estimar, a perdonar. Jesús ens ho diu ben clar: «Si algú vol ser el primer, ha de ser el darrer i el servidor de tots.»

Tots hem pogut veure a diferents mares que jugaven amb els seus fills petits, i com respiraven felicitat i pau, tant elles com els seus filllets. Però també hem pogut conèixer baralles entre germans, o entre pares i fills, que deixant estar els motius que hi poden haver, amb facilitat descobrim egoisme, enveja, tancament als propis interessos, i falta de comprensió i tolerància davant dels fets, sentiments, reaccions i formes de comportar-se dels altres.

De vegades es detecta un menyspreu envers els més febles, o aquelles persones que per diferents motius ens costa d'acceptar. Sovint en la nostra societat es parla d'autoestima, i és important, perquè ens pot ajudar a descobrir tots els dons que Déu ens va regalant al llarg dels anys, i se'ns convida a utilitzar-los, també, en profit nostre i dels nostres germans.

Però alerta, no podem reduir l'autoestima en un tancament egoista que es despreocupa dels altres, i solament s'interessa per la seva pròpia identitat, i el triomf per damunt de les altres persones.

Déu ens ha creat perquè ens estima, i ens ha fet capaços d'estimar, de servir els altres, de compartir i gaudir de l'ajuda i comunicació fraterna. Serem valorats per la manera com hem agraït els dons rebuts del Senyor, i per l'amor amb el que hem procurat estimar el pròisme.

VIDA DIOCESANA

Agenda

Dimarts 24 de setembre. Mare de Déu de la Mercè, patrona de la Província Eclesiàstica de Barcelona

Dijous 26 de setembre, a les 11 h. Reunió del Consell diocesà de Càritas al Bisbat.

Dissabte 28 de setembre, a les 11 h. Trobada diocesana d'inici de curs de catequistes organitzada per la Delegació de Catequesi al Col·legi Pureza de Maria de Sant Cugat del Vallès. / **Romiatge** de l'arxiprestat de Montbui-Puiggraciós a Montserrat.

Diumenge 29 de setembre, a les 18 h. Ordenació presbiteral de Mn. Javier Bausili Morenza a la S.E. Catedral a les 18 h.

Notícies

Cinc anys d'adoració perpètua a Terrassa. La parròquia de Sant Pere Terrassa va tenir lloc, el dijous 12 setembre a les 7 del vespre, la Missa en

acció de gràcies per aquests primers cinc anys d'adoració perpètua a la ciutat de Terrassa. La Missa va ser presidida pel bisbe Salvador. En acabar la celebració es feu una processó pel pati de les esglésies i es donà la benedicció abans de tornar el Sagrament a la seva capella d'adoració. El bisbe Salvador va agrair la constància dels adoradors en fer possible que la capella estigui oberta nit i dia durant cada dia de l'any.

El Seminari de Terrassa comença a caminar als peus de la Mare de Déu. Els seminaristes de Terrassa han co-

mençat el curs amb tres noves incorporacions, de Rubí, Valldoreix i Sant Cugat del Vallès. Els dies 9 a l'11 de setembre tingueren la convivència d'inici a Gisclareny. Foren dies de convivència, de recés, de programació i d'excursions. El dissabte 14 de setembre celebraren la Missa al Santuari de la Salut, als peus de la Mare de Déu.

Festa a la Trinitat de Sabadell. El dissabte 14 setembre, al vespre, a la parròquia de la Santíssima Trinitat, se celebrà els 135 anys de creació dels Cos de Portants de la Pia Unió del Sant Crist de l'Agonia, amb la participació dels Portants de Sant Fèlix i la Puríssima. A la Missa tingué lloc també la presentació del nou administrador parroquial, el P. Manel Hernández OFM. Hi hagué paraules de benvinguda al

nou mossèn i d'agraïment a Mn. Farrés. A la celebració tingué lloc la benedicció dels pans. En acabar es feu un Via Crucis amb participació dels diferents cossos de portants.

A més a més...

Defunció. P. Joan Marquès Calafat SDB (Ciutadella, 1962 - Barcelona, 2024). Va fer el noviciat a Terrassa i la professió solemne com a salesià l'any 1981. Estigué destinat a la comunitat de Terrassa (1997-2002 i 2013-2015) i fou rector de Sant Oleguer de Sabadell (2014-2015). Descansi en pau.

Pregàries a l'estil Taizé. Després de l'estiu es reprenen les pregàries mensuals a l'estil Taizé al monestir de Sant Cugat. Aquest any les pregàries giraran entorn de les Benaurances. La primera pregària del curs serà el divendres 20 de setembre a les 20.45 h. Les següents pregàries tindran lloc: el 25 d'octubre, el 16 de novembre, el 20 de desembre, el 17 de gener, el 28 de febrer, el 28 de març, el 25 d'abril, el 16 de maig i el 20 de juny.

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

El año de la oración

¿Por qué el papa Francisco ha querido dedicar un año a la oración? ¿Es tan importante la oración? De hecho, esto es como si nos preguntáramos si es importante respirar, respirar bien. Lógicamente, todos diríamos que sí lo es, que, si no respiras, te ahogas, e incluso te puedes morir.

Del mismo modo, la oración, en cualquiera de las muchas formas de realizarse es indispensable para el cristiano. Por eso, recordando que todavía estamos en el año de la oración y que nos disponemos a vivir el Jubileo del año 2025, empezando además un nuevo curso, nos iría bien a todos hacer una revisión de nuestra oración y a la vez valorar qué importancia damos en la práctica a esa dimensión de nuestra vida cristiana.

Si ser cristiano es vivir la amistad con Dios, orar es la comunicación del corazón necesaria en toda amistad auténtica; y más aún en esta amistad que Dios nos ofrece. Jesús oraba cuando estaba en la tierra porque el amor a su Padre le llevaba continuamente a esta comunicación de amor.

Esto significa que la vida cristiana, la vida de bautizados, es una vida de relación con Dios co-

mo hijos, una vida de amistad con aquel que sabemos que nos ama, una relación, una comunicación de amor. Y toda verdadera amistad requiere dedicarle tiempo. No nos excusemos diciendo que no tenemos tiempo, todo el mundo tiene tiempo para aquel a quien ama. La vida de amistad con Dios requiere tiempo para la comunicación, para compartir, para vivir una confianza mutua.

El año de la oración no nos propone, de hecho, ninguna novedad; más bien nos recuerda un aspecto de nuestra vida de hijos y un ofrecimiento que Dios hace a los hombres creados por él. Porque la oración no es iniciativa nuestra, no es ocurrencia nuestra. Desde el principio, ya en la creación del mundo, en la creación de Adán y Eva, vemos cómo Dios habla con los hombres y ellos hablan con Dios porque incluso desde una situación de pecado Dios quiere y espera nuestra oración. A lo largo de toda la historia de la salvación siempre ha mantenido este ofrecimiento de comunicación, de intimidad con los hombres a pesar de su infidelidad.

Y esta relación de amistad entre Dios y los hombres ha llegado en Jesucristo a un punto

culminante al venir al mundo y cuando tomando una naturaleza humana como la nuestra nos ha hablado con voz humana: «En muchas ocasiones y de muchas formas, Dios había hablado por boca de los profetas; pero en estos días, que son los definitivos, nos ha hablado a nosotros en la persona del Hijo, por medio del cual ya había creado el mundo y al que ha constituido heredero de todo» (Heb 1, 1).

Dios nos ha hablado, nos habla y nos ofrece participar en su diálogo de amor con el Padre del cielo. También Jesús oraba como vemos en el evangelio: «Por aquellos días, Jesús se fue a la montaña a orar, y pasó toda la noche orando a Dios» (Lc 6,12). Jesús oraba y enseña a rezar a sus discípulos, nos enseña a nosotros con su ejemplo y sus palabras: «Una vez, Jesús oraba en cierto lugar. Cuando hubo terminado, uno de los discípulos le dijo: Señor, enséñanos a orar, como Juan enseñó a sus discípulos. Él les dijo: Cuando oréis, decid: Padre, santifica en tu nombre...» (Lc 11, 1-4). Por eso podemos decir con verdad que es el mismo Jesús quien nos ofrece e invita a la oración.

Cada uno debe encontrar su camino de oración, de cómo hacerla, de cuándo o dónde hacerla. Pero no es posible vivir como cristianos sin la oración. Pensémoslo, revisemos nuestra oración, enseñemos a nuestros hermanos a orar, acompañemos a esta fuente de agua viva, aprendamos y enseñemos a nuestros hermanos desde pequeños a vivir como hijos con el Padre del cielo, con Jesús, con el Espíritu Santo, en esa relación de amor que es la oración.

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

